

Z a n d

έν καθαρῷ ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον

HIER zit hij in zand met zijn rug ondersteund door een helm. Staart uit over grijsgroen blauw van zee onder hemel die tussen blauw en loodgrijs aarzelt. Het zand zo fel wit dat zijn ogen het nauwelijks verdragen. Straf waait een hete wind vanuit Zuidwesten.

Ik denk dat jij hier naast hem zit. Een plastic fles water tussen jullie in en oneindig kleine zanddeeltjes op jullie linker armen en wangen. Zeker weet ik het niet. Over het strand verspreid liggen enkele naakte mannen en vrouwen hun fletse of reeds geblakerde huid van kleur te doen verschieten. Nee bloot beter dan naakt want kwetsbaarder. Soms dreuntelen zij dat geldt althans voor de onverzamelde mannen onder hen tussen duin en vloedlijn op en neer als zijn zij vergeten wat zij kwamen doen en zoeken zij naar iets wat zij niet kennen maar deed het zich voor denkkelijk wel zouden herkennen.

Ook hij is het vergeten. Herinnert zich niet wat hem hier bracht. Maar hij was hier eerder. Zijn aanwezigheid is een terug zijn.

Jij hebt je schoenen uitgedaan. Hij niet. Waarschijnlijk meent hij dat hij spoedig verder moet. Jij hebt de tijd nog. Dat jullie niets zeggen is goed. Wanneer de dingen kloppen verdient zwijgen voorlopig de voorkeur. Alleen waar ontbreekt is behoefte aan stem. Ja aan een meervoud van stemmen want alleen komt men niet ver.

Ik vraag me af of jij zo'n stem kunt geven.

Wanneer hoorde u over het voorval?

Wat vindt u zo leuk aan profielen?

Zijn al die biersoorten echt nodig?

Wanneer leest u de kast die u kocht?

Waar was u toen zij zich beroofde?

Hoe bevalt u zo'n fiets in de schuur?

Wat spreekt u zo aan in het naaktstrand?

Hebt u echt alle bronnen gecheckt?

Bucolische poëzie zoals die in Hellenistische metropolen ontstond kan gezien worden als een geïroniseerde uitdrukking van verlangen naar duurzame zij het oneetbare producten en een onbekommerd gecompliceerd liefdesleven. Maar zelfs in deze gedichten slaagt de gulle cycloop er niet in zijn zeenimf tot overgave te bewegen.

Hoe kende u haar die het deed?

Hoe verhoudt u zich tot de debatten?

Belegt u in schalie en vlees?

Overschat u de klaarkoming niet?

Verwerkt u VERLIEZEN in stilte

of zoekt u contact?

Nuttig en zoet zijn de nieuwe naturen.
Dieren en planten komen er veel voor.
Het regent er niet vaker of juist minder.
Alles is inheems.
De mensen die er lopen zijn meest blij
of bloot of ongekapt of verongelijkt.

Zoom van het goor: duet van koekoek en vleesram.
Loofhoutwal: palet van anemoon en lijsterbessen.

Het is natuurlijk niet de bedoeling dat elders ONTWORTELDE stammen hun toevlucht zoeken in gebieden die niet zonder slag of stoot een ecologisch evenwicht hebben bereikt. Ook in de steden waken welstandscommissies immers over gevels daken en kleuren van veilige speeltoestellen.

Kijk daar creperen vlekkerige hitjes.
Hoor daar verschalkt een havik een weeë duif.
De natuur is geen democratie.
Ruikt u die sloot? Zo zijn hier de processen.

Betrokkenen binnen en buiten het veld zijn voorzien van inspraakorganen.
De vogelaarhut kent interactieve hostessen.
Dit project werd mede mogelijk gemaakt.

Ophelia beukt op de westkust van Ierland.
Rood is hier de zon van opgestuwd zand uit woestijnen
en roet van papierbos dat laait in verpauperd zuidland.

Intussen onruikbaar je lokstof
onzichtbaar de teint van je borstspleet
onhoorbaar de puls van je bloeden
onproefbaar het zout van je dons

maar tastbaar je je schikken in late
maar grazige klaver en snijdende grassen
archieff van vloeibaar pollen in je poriën.

*In het Zuiden van Europa is de eucalyptus een veelvoorkomende vreemde uit
Australië die in ballingschap graag vlam vat en dan door zijn hoge gehalte aan
etherische oliën vrijwel onblusbaar is. Wie luchtwegen koestert werkt mee aan het
produceren van een verstikkend klimaat.*

Er is een oudere nimf die verborgen verbergt niet kan sterven
maar opgaan wil in landschap dat verwaait.
Er is een zeeman die zijn ruwe boodschap
in bast van kromme BOMEN kerven moet:

‘jij bent verstrikt geraakt in foute netten’.

Bloot is hier het hout in de herfstwind.
Rood is hier de maan die in rook van dood afval verdrinkt.

Jij loopt langs een vloedlijn op messen
geslepen glazen juwelen
glad hout van wat brak in woest barnen
opgaf terugkwam aan land –

aan horizon windmolens wit en roestzwarte ovens
in branding zeemlederen mannen op kunststoffen planken
tegen duinen verlaten barakken vol wrak meubilair –

het is koud maar jij moet je onthullen
ook jij ja die nu nog zeereep en strand
van zwijging vervult en gelooft
met stilte weg te komen die veel zegt.

*In lang vervlogen tijden werden brokken barnsteen die aan Europese stranden
aanspoelden tot diep in de binnenlanden van het oude continent als betaalmiddel
gebruikt omdat men inzag dat wat zowel hard als transparant was en bovendien
soms sporen van VERSTILD leven bewaarde een gift van de goden moest zijn.*

Dat gaat mooi niet door. Vlij je dijen in glooiing
van golven die moeizaam hun ziltste
doodsdrift verhalen op zand
in ruis die verschuimt en terugvloeit

in jou met je zoetzoute klissen van goud
je handen een banvloek in runen
je zang een replek op wat ebt
je irissen aangespoeld amber
je vlijmscherp gebit een kritiek op wat mist
in welving van hardroze schelpen.

Klinken wij plechtig
    een zegel op dat het geweest is.
Drinken wij zwaar en aandachtig
    tot zo het laatst alarm – nu

nog adem in sommige steden
    de meeste bommen ontmanteld
    geen camera in onze kamers
                    althans niet waarneembaar
    dijk en duin om brak water te weren
    een regering die lacht zonder schieten
                    althans niet op ons nog.

*In sommige oorden is men niet zo bang voor klimaatverandering omdat het er
alleen maar beter lijkt te kunnen worden. Maar men zal er misschien wel andere
producten moeten gaan vervaardigen.*

Wij weten niet meer wat erin zit
    maar kauwen op groen uit een kas
    op ambachtelijk speltbrood
    met antibiotische krab uit een tierende farm.

Nog kan ik je horen en zien
    onthoud ik een paar van je frasen
    herinner me vaag de weg naar je drassige kut
    (ja zee geeft zich moeilijk gewonnen
    en veen droogt wel in – maar AANDACHTIG).

Zo meteen als alles voorbij nog
    even die smaak van turfrook en zilt
    op rauwe onmachtige tongen.

Waarom sluit je zodra je me aanspreekt je ogen donker?
Waarom laat je me zien hoe nazomerzon je vochtige indrukken
wekkende borstenhuid schond?
Waarom drink je dat water uit bronnen waar kranen volstonden?

Wat is toch je plan met het boek dat niemand gaat lezen?
Wat doen wij hier eigenlijk samen in deze min of meer geloken hof?
Wat doe jij vanavond?

Na academische debatten is het gebruikelijk eerst een tijdje met een glas in de hand wellevend te luisteren naar keurig geformuleerd gepruttel van zestigplussers die hun zeg nog niet deden om zich vervolgens zo snel mogelijk uit voeten te maken met wie in zekere delen nog een zweem van vruchtbaarheid ademt.

Dit zijn belachelijke vragen.
Dit weet ik ook zelf wel.
Dit is iets waar ik niets van kan maken.

Daarom drink ik een wijn die veel te lang heeft GERIJPT duidelijk.
Daarom wend ik mij af van wat warm en onvermijdelijk
tot handelen aanzet onkies.
Daarom kijk ik naar boven waar tedere lucht
ballonnen de tijd hebben teruggedraaid
althans voor een niet onbelangrijk deel.

Hoor je
het nachtdier vangt
aan te zingen

zijn hoornen bek voor kussen ongeschikt
zijn volume van elke discretie verstoken
zijn timing beroerd maar genetisch gedetermineerd.

Nu moet je gaan slapen liefste
wij kunnen niet meer.
AANSTONDS starten ook andere vogelsoorten hun laatst

*Het lijkt erop dat de grenzen tussen bebouwde kom en buitengebied vervagen
waar het gaat om de biotopen van vooral niet-menselijke diersoorten en vegetatie.
Voorheen schuwe vogels wagen zich tot in de verlichtste tuinen terwijl voormalig
beschaafden zich schrikachtig terugtrekken in klamme huisjesparken.*

vertoon van zelfontplooiing
daar wil je liever niet bij zijn.

Hoor je
de meisjes hervatten hun kakel
de burens hun klus
en organisch vuilnis de mannen.

Straks gaan wij pillen kopen bij een hork.

Net nu ik jou ontdek

in ongeblust raaigras tussen wilgen geknot
net nu hemel betreft en hoog wast water
vol cadmium en antidepressiva

aandelenkoersen dalen in olie en aandelenkoersen
hoven vergeefs decreten verwerpen van blonden
en in mijn constitutie fatale defecten
zich openbaren maar jou

Sinds rivieren waterwegen zijn geworden om begeerlijke stof van uitham naar verre inham te vervoeren en men wat afviel langs dezelfde weg weg trachtte te sturen heeft men zich aan hun oevers gevestigd omdat de vuile binnenvaart hen herinnerde aan de ongereptheid van een landschap waarvan men geen ware voorstelling kon hebben omdat het er nooit geweest was.

heb ik gezien in al je vijf dimensies en bewezen.

Ik lees je pigment en saliva.

Ik proef de noerse telgang van je heupwerk.

Wat hoor ik dan je kneedhand in rivierklei?

Schrijft mijn zesde zin jou geen vermogens toe die tover overstijgen?

Blijkbaar moet het gekker maar het moet niet.

Doe streekwangen weg ze vragen om als-vergelijking die mank
maakt wie NOG wandelt
op winterdijk terwijl zijn moed hem zinkt.